

Nr 136.

Av herr **Jansson** i Kalix m. fl., om byggande av en cykelstig inom övre Soppero-området i Norrbottens län.

En befolkningsgrupp, som väl får anses mer eftersatt i fråga om omvårdnad från statsmakternas sida än någon annan, är utan tvivel lappbefolkningen i de inre delarna av den norrländska lappmarken. Deras näringsfång har på grund av olika åtgärder från statsmakternas sida tillättnad för andra befolkningsgrupper kringgärdats med allt mer restriktiva bestämmelser. När det från olika håll, framför allt inom de norrländska obygderna, klagas över vägnätets svaga utbredning och därigenom uppkommen isolering så understryker man gärna behovet av flera och bättre vägar för dessa bygder. Däremot hör man sällan eller aldrig någon, som har tänkt på att man kanske även för lapparnas vidkommande kunde tala om vägproblem. Det kan ju aldrig bli fråga om att man för denna befolkning skulle bygga vägar ens av ödebygdskaraktär, men nog förstår man lappen, då han klagar över hur svårt det blir för honom som renvårdare att fullgöra denna uppgift till sin egen och sina uppdragsgivares bästa, då avstånden mellan renbetena bli allt större och större. Dessutom har lappen, sedan han nu i egenskap av skattebetalare och på annat sätt har lemmats in i det svenska samhället, kommit att tänka över att skyldigheterna borde vara förenade även med rättigheter. Det är sant, att lappen lika väl som den övriga befolkningen är föremål för social omvårdnad från samhällets sida, men liksom det många gånger höjes kraftiga önskemål om förbättrade vägförbindelser från den bofasta befolkningens sida, så har också den nomadiserande lappen numera kommit att grubbla över varför inte även hans vägfrågor skulle kunna bli föremål för statsmakternas omsorg. Sålunda ha lapparna inom övre Soppero-området inom Norrbottens län vädjat om en cykelstig som skulle gå från övre Soppero upp efter Lainio älv förbi Liedakka och därifrån tvärs över tundran fram till Vittnarvarde rengärde. En sådan cykelstig skulle innebära, att lapparna under sommartid hade större möjligheter att följa sina renhjordar och snabbare skulle få förbindelse med bygden, där läkare och barnmorska finnas att tillgå, där inköp av förnödenheter kan göras. En utredning av länsstyrelsen genom vägförvaltningen och lappfogden skulle väl vara tillräcklig för att få ett underlag till bedömning av rättvisan i lapparnas framställning och kostnaderna för ett tillgodosende av denna.

Med hänvisning till det ovan anförda få undertecknade anhålla,
att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag till byggandet av den omnämnda cykelstigen.

Stockholm den 24 januari 1950.

J. O. Gavelin.

Olof Wiklund.

Ivar Jansson,
Kalix.

Hildur Ericsson,
Luleå.